

Landskap: Småland Upptecknat av: Kristina Eriksson
Härad: Allbo Adress: Öveshult, Lönashult.
Socken: V.Torsås. Berättat av:
Uppteckningsår: 1932. Född år i

Uppteckningen rör sid.

"Brömsa-Lassen" - gick omkring och tiggde.....	1.
Kristoffer - en snabblopare.....	2.
"Stäl-Pellen", som hade som "lyte" att stjäla....	3-4.
Lyte och hur man tänkte bota det med kyrko- gårdsjord.....	4-5.
"Hopp" - ett original , tiggde.....	5-9.
Trollkunnig man.....	9-10.
Segehuva.....	10.
Frimurare.....	10-11.
"Pelle i Boahylte" - skämtare.....	11.
Kyrkogrim.....	11-12.
Glosen.....	12-13.
En listig man vid namn Per Johnsson.....	13-14.
Historia om fiskare, som gav prästen abborrar...	14.
Präst slog vad med klockare att svärja på pre- dikan.....	14-16.

Om klockaren som gav pastorn sin enda ko för att få "hundra och tusendefallt" igen.".....	16-17.
<u>Visa:</u> "På Kakelösa backe.".....	18.
<u>Vals:</u> "Där satt en svartå katt!".....	18.
Ordstäv.....	18-19.
<u>Visa:</u> "Med upprört sinne".....	20-24.
<u>Visa:</u> "Hjärtat klappar i mitt bröst".....	25-31.

4732

Öveshult den 25 februari 1932.

Tack för julhälsningen!

Jag skriver några rader å vill vara med i tävlingen även denna gång, fastän jag inte har reda på något märkvärdigt.

I. (S A G O R.)

I Viarestad Brommeshult bodde en liden gubbe, som dog för 15 år sedan. Han kallades för brömsa Lassen. En gång gick han och tiggde korn. När han kom och bad om korn frågade jag: "Är Lars gift?" Det var han. "Har Lars några barn?" -- "Jag har en flicka." -- Så frågade jag hur gammal hon var. "Hon var döfödd å va ja va gla vid dä barnet," sade Lars. En dag gick Lars till Bohults kvarn och frågade mjölnaren, om han kunde få en sjäppa korn, malen. "Ja för tusan," sa Karl möllare, som var bror till Boman i Vexiö. "Var har Lars säcken?" -- "Herren förbanne glömde ja inte säcken, käringen förtråjlade me från ja gick." En sommar var Lars i Danmark å dikade. När han kom hem, hade han

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

1.

"Brömsa Lassen
gick omkring
och tiggde

en krona på 25 öre nära och ett par träskostövlar. Kärningen tyckte det var inte mycket. Då blev Lars arg. "Du förstår inte vad ett par träskostövlar kosta i Lybeck ditt kolhuve, hade jag inte haft 25 öre på fordra af S. Turesson i Elinsbäck, hade jag inte kommit på svensk botten." På gamla dar blev Lars änkeman. Då gick Lars till häradsdomaren i Välje och ville häradsdomaren skulle hålla bouppteckning på deras stumpar. Lars grät och läste psalmer. Häradsdomaren tröstade Lars och sade, att han inte fick sörja så hårt. "Jag har varit änkeman jeg med," sade häradsdomaren, "jag vet hur svårt det är." -- "Ja, är det inte förbannat," sade Lars. -----

I Härlunda på Häradsbäcks ägor bodde en snabbblöpare, som hette Kristoffer. Han var stor och lång. Han höll vad om en kanna brännvin med en garvare, som hette Augustin, att han skulle springa från Häradsbäck till Linhult i Stenbrohults församling. Det det Råsthåll, det är 2 mil emellan Häradsbäck och Linhult. Kristoffer skulle springa så fort som garvaren körde

Kristoffer -
snabbblöpare.

och öppna alla grindar och stänga och invänta garvarens hund vid var grind innan han stängde och sen springa till nästa grind. Garvaren skulle köra så fort hästen kunde springa. Kristoffer vann vadet.

Insändarens anmärkning: Jag har talat vid personer, som minns Augustin. Han bodde i Älmhult och var en riktig storskojare. Min svärfar talade om, att Kristoffer var här i Öveshult på söndagarna. En del pojkar höll vad med Kristoffer. De satte ut ett mål, som de trodde var omöjligt för honom att uppnå. Han sprang så fort att han inte kunde stanna när han kom till målet. Han skenade alltid barfota på sommaren. Han kallades för 'ilrennare'. -----

I Barkhult i Virestad bodde en stämakare, som kallades för "Stäl Pällen." Han kunde inte låta bli att stjäla läder. Han sade, att det var lyte. Hans mor hade svept honom i skin när han var liten. Han stal allt läder från en garvare i Bohult och sänkte lädret i fimlingens djupaste vatten. Den gången

"Stäl-Pellen"
hade som 'ly-
te' att stjä-
la allting

blev han näpst och släppt. En tid därefter stal Pelle alla läderlinorna i Fanhults fabriker. Där fanns trämassfabrik, tändsticksfabrik samt kvarn. Det blev undersökning och Pelle kom i förhör. Han nekade ända tills de hittade linorna i ett stenrör på hans ägor. Han hade skurit sönder linorna för att kunna lässa dem. Inte hade Pelle eller någon annan hellre någon nytta av lädret. Denna gång fick Pelle sitt straff.

Insändarens anmärkning: Det var en godsägare från Malmö, som ägde säteriet. -----

I Agunnaryds församling bor en skollärare, som heter Lövkvist och hans fru. De hade ett barn, som tittade över sig när det sov. En klok gumma sade till fru Lövkvist, att det var ett lyte. Herrskapet Lövkvist hade en jungfru, som dog hos dem. Hon hette Maria. Kanhända den kloka gumman sade till frun, att hon skulle gå till kyrkogården mellan klockan 12 - 1 på natten. Hon skulle inte tala om det för någon inte ens för sin man. Så skulle hon gå till Marias grav å be om jord till att bada

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.

Pellen får
straff för en
stöld, han be-
gått

Lyte.

barnet i både ny och nedan. Frun tänkte att det var kusligt att gå på kyrkogården ensam vid den tiden på natten, det började lida framåt hösten. Men hon tänkte, att hon måste göra det för sitt barns skull. Så en kväll lade hon sin nattrock och tofflor tillreds. När hennes man hade somnat vid 12-tiden, smög hon sig ut och gick upp på kyrkogården till Marias grav och tog jord i en papperspåse. I detsamma fick hon se en vit gestalt springa på kyrkogården. Då trodde frun det var Maria. Hon kastade påsen och sprang hem, tappade tofflorna. Hon rusade in i sängkammaren slog upp dörren sade Maria. Hon föll ned i golvet och svimmade. Hennes man vaknade med detsamma. Han kom in och trodde att hon blivit galen. När det blev dag fick de reda på att det var en, som hade rymt från ålderdomshemmet och hade kommit upp på kyrkogården i natten. När han fick se frun blev han rädd och sprang åt sitt håll.

Inläsarens anmärkning: Det är 2 år sedan det hände. -----

Tiggare och luffareoriginal ha vi här i församlingen.

Det finns en lustig person, som inte är konfirmerad, kan inte läsa. Han är väl omkring 70 år. Han har alltid varit stark och kry och haft lätt för att försörja sig för sitt enfaldiga prat och glada humörs skull. På ålderdomshemmet ville han inte vara. För han inte kunde läsa, var hans prat så ännavänt så man knappast kunde tala efter honom. En gång när han var i Kristianstad och gick på gatorna och tittade uppåt husen, trodde folket att han var galen och polisen tog honom och bu-
rade in honom. Han blev undersökt av läkare. Dessa förklarade att han var enfaldig. Han blev då flyttad till ålderdomshemmet. Där frågade man honom var han var ifrån, och vad han hette. Då gav han upp sin adress så gott han kunde: "August masseson Gresel hoppetorsabo Smålas." Det var åtminstone så de förstod var han var ifrån. Det kom en skrivelse hit till församlingen, att de skulle hämta honom. Min man hämtade honom. Han hade blivit så hemmastadd, så att han kallade flickorna där för sina fästemör och duade dem och kormenderade dem att plocka i-

en enfaldig
man, som inte
var konfirme-
rad

hop kläderna som var hans. De skänkte honom en hel del kläder och följde honom ut och vinkade farväl till honom. Han kallades för hopp. Han var hos oss en tid och var hantlangare åt den, som sementerade ladugården. Han bar vatten från en måshåla från grannens ägor. Han kom in och berättade, att nu fick man inte ösa mer vatten ur Svens håla. Så kom det ett bra regn på natten. Hopp hade varit och tittat i hålan. Han såg då att det var vatten i den och blev så glad och kom och berättade, att nu är smitans håla full. Den, som såg hopp och hans miner och vännigor hade full komedi. En dag skulle hopp hjälpa till att le kreatur till Vislanda marken. Det var utsatt tid hur dags han skulle infinna sig på morgonen. Han bodde hos en gumma, som hette Botel. När han kom på morgonen med andan i halsen, sade han: "Den lea Botlen sov över sig och glömde väcka mig. Se unga vackra flickor tyckte han om. Vår lärarinna och hennes syster skojade med honom. De bjöd honom på kaffe. Han tyckte bäst om lärarinnan. Då gråt den andra.

Det bevekke hopp, ty vella jag vill ha dig. Hopp var i kyrkan och såg på ett brudpar, som vigdes. Han talade om, att bruden dro att ätte sig. Då sa hopp, att hon inte ska dra att ätte sig. Men då sade man, att det var fint. Då sade hopp, att hon skulle dra att ätte sig. Hopp var mycket hos kyrkoherden Linderholm och högg ved och var med kyrkoherden och fiskade. Linderholm tyckte det var roligt med hoppes lustiga oskyldiga prat. Hopp var tillreds vid kyrkan och tog mot Linderholms hästar. Sedan satte han för hästarna körde upp till kyrkoporten och stannade mitt ibland flickorna. Linderholm var inte högdragen. I många år hade hopp gått och tigt. Han bodde hos en änka, som hade minderåriga barn. De har han så gott som underhållit vid marknader i vida kretsar. Han hjälpte handlarna med varor från stationen. Vid auktioner och danstillställningar var hopp och tiggde pengar. I var affär tiggde han kaffe och socker och alla sorters matvaror. Var han kom så fick han. Änkan, som han bodde hos hette Jenny. Hon skickade av honom och sade till ho-

Hopp hjälpte kyrkoherden Linderholm med lite av varjehanda

han bodde hos en änka

nom vad han skulle be om. I fastlan bad han om fastlagsbullar, till påsk om ägg. Hon bad honom stjäla mjöl i en ladugård. Det gjorde han ogärna. Hon gick med honom, ty hon var arg för han inte tog något mjöl. Han fick gå om igen. "Å ja homra å homra och var rädd det hördes." Hans prat kan inta omtalas, ty det är så femtankonstigt, men det är ändå lite uträkning med det. Om en gav honom en tioöring och visade honom två femöringar, så tog han hellre femöringarna. "Då köper ja snus för den ene femöringen och bar ja för hen, så får ja två strutar." Han menade, att han köpte för den ene femöringen, och så visade han inte den andre femöringen. Hade han tagit tioöringen tyckte han inte det varit så fördelaktigt. -----

Magnus Haralsson i Långesjömåla kunde mer än många andra trollkarlar. Han hade svartkonstbok och var mycket anlitad till att ställa fram tjuvgods, taga kraften av andras hästar till sina och döva dem. Om det fattade eld i en mila hämtades genast Haralsson. När han gått omkring milan dövdess elden. Jägare kom-

mo till Haralsson med sina gevär, som inte dödade djuren, hur rätt de än träffade. När Haralsson haft gevären dödade de på långt håll. När jägarna gått till diket upphoppande efter en råbock eller älg, sade Haralsson, att han visste var den stod och skulle gå och fälla den, vilket han också gjorde. Jag känner fruar, som sökte Haralsson för sina män, som voro förgjorda eller förtrollade. Haralsson skulle hava något klädesplagg, som männen hade sovit på. Så länge de voro förtrollade rådde de inte över sig själva. När de blevo väckta fingo de avsky för sina ovanor.

Insändarens anmärkning: Om Haralsson vore mycket att tala, men det blir för mycket att tala om allt här. -----

Här i församlingen har bott en person, som hette Petter Antonsson. Hans farfar var ryss, och som hade kommit i landet under kriget. -----

Personer, som äro födda med segerhuva, känner jag många. Frimurare har jag hört talas om lite. En dam, som hade varit

Segerhuva.

Frimurare.

städerska på frimurarelokalen, kom av en händelse åt att titta in i frimuraresalen efter mötet var slut. På alla borden fanns det svarta dukar och under det stora bordet stod en vid svart gryta med många grova järnlänkar, som voro fästade i grytan. I ett litet rum bredvid stod en liten vit likkista. -----

Pelle i Boahylte, som ofta körde Karlshamnsresande, kom in på apoteket och skulle köpa medecin. Han frågade om det fanns det han skulle ha. De svarade, att där fanns allting. Då frågade han efter `smärråde stinkakor`. Det fanns inte och då frågade han efter ett `gatele`, men det fanns inte hellre. Pelle gick på Karlshamns gator och bar en spann i näven. Mötte han polisen så frågade han om han fick göra sina behov i sin spann. Det kunde polisen inte neka honom. Han gjorde sina behov på gatan i sin spann. Sen tog han spannen och gick. Det var ingen botten i spannen. -----

Den, som ville bli kyrkogrim, skulle när han hade ätit kvällsmat på julaften gå ut baklänges och läsa Fader vår och

Pelle i Boahylte - skämtare.

Kyrkogrim.

Välsignelsen avigt. Han skulle luta sig bak över stugotaket. Sen skulle han gå till kyrkan och blåsa i nyckelhålet i kyrkodörren och gå omkring kyrkan 7 gånger och blåsa i nyckelhålet var gång och sedan afsäga sig kyrkan. Sedan kunde han göra både ont och gott och förutse vad som skulle hända i framtiden. Kyrkogrimmen hade makt att lösa och binda glosen. På julaften var han lössläppt. Det var glosens tjänst att vara ute på julaften och se efter så att det var tyst. Kom det någon ivägen för glosen hände det honom något illa. Tittade de sig tillbaka så hade de glosen in på hälarna. På julaften gick glosen omkring för att se efter vad som var gömt till henne. De som hade gömt av alla sädeslagen till henne, fingo bra gröda följande år. Insändarens anmärkning: I mitt hem var jag med när vi lade ner strå, som inte voro avhuggna. Vi lämnade strån vid en sten, snodde ihop stråna och lade en sten över på strån, så att inga djur eller de, som plöjde, förstörde stråna. Så sade vi detta skall glosen ha på julaften, så fick hon av alla sädeslagen.

angående "Glo-
son" och "Kyr-
kogrim"

Vi barn voro så rädda för glosen så vi tordes inte titta ut genom fönstren på julaftonskväll. -----

I Härlunda församling för 80 år sedan lefde en person, som hette Per Jonsson. Han var mycket omtalad. Han ruffade till sig både med list och pock. Vid alla större auktioner var han närvarande. Han ville ha det, som han bjöd på och det fanns ingen som vågade bjuda över honom. Per Jonsson hade en hel liga med sig. De kallades för `jesiplar`. De voro hans `pushundar`. I Vashult i samma gård där Per Jonsson bodde, bodde två pojkar, som kallades för `sedrarna`. Där hade en stor tjuvliga sitt tillhåll. Per Jonsson hade sin hand i spelet. Det var allmänt känt, men det var ingen, som vågade yppa något. De fästade tillsammans hela ligan. En kväll hade `juden` och Per Jonsson varit i sällskap. Kommna till en gångstig i skogen, (stigen ledde till Per Jonssons gård), fick `juden` ett slag av Per Jonsson, så han vaknade inte mer. Per Jonsson tog `juden` och kastade honom över gärdesgården. När Per Jonsson kom hem,

en listig man,
vid namn Per
Jonsson.

sjöng han: "Roligt i det tysta där ingen vågar knysta vad man
hitter på." -----

Det fanns på sin tid en fiskare, som hette Jonas. Han hade
fiskat upp några aborrar, som han ville skänka församlingens
pastor. Jonas kom in till pastorn, som satt i sin stol. Jonas
hälsade goddag med mössan på. "Jag har lyckats fiska upp några
vackra aborrar, som jag ville skänka pastorn." -- "Så skall inte
Jonas komma och hälsa på församlingens herde. Sitt Jonas i min
stol, så skall jag visa hur Jonas skall komma!" Då var pastorn
Jonas och kom in, tog av mössan bugade mot`pastorn`; som satt i
stolen och sade: "Jag har lyckats fiska upp några små aborrrpinnar
som jag ville skänka vördige pastorn." -- "Tack, tack Jonas
kommer jämt och ständigt med stora vackra aborrar." "Jonas kan
gå ut i köket så bjuder frun Jonas på kaffe och en smörgås och
och ett par snapsar och kanhända hon skickar en god bit till
gumman hans. -----

en fiskare
skänker någ-
ra aborrar
till en
präst

I Örkne församling för 50 år sedan hade de en präst, som

var en bra talare och glad sällskapsmänniska. En påskafton satt pastorn och klockaren och spelade kort och fästa lite in på småtimmarna. Pastorn hade otur i kortspelet. Då svor han en ed, varpå klockaren sade: "Kan du säga så på predikan i dag!?" "Ja, det kan jag, jag håller vad med en flaska konjak," sade pastorn. När han kom upp på predikstolen började han sin predikan med 18 tusan djävlar, 18 tusan djävlar kunna inte förhindra Kristi uppståndelse på påskdagen och du syndare, som sitter där, du skall betala intill sista deåpan. Och han bad en bön för sin församlings åhörare, att de inte skulle sätta sin förtrösta på sina jordiska skatter, som rost och mal kunna förstöra. Gören bättring och samlen skatter i himlen för Edra själar. För att frälsa deras själar tänkte prästen, att det var säkrast taga ifrån dem deras jordiska skatter, ty där människan har sin skatt där har hon sitt hjärta. I all välmening tog pastorn deras jordiska skatter, som de hade i sparbanken. Pastorn bad för dem, att deras hjärtan skulle komma

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

15.

en präst vi-
sar sig kunna
stå för sitt
ord

närmare Gud, för att samla himmelska skatter, som kunde bestå på den yttersta dagen. Församlingens folk voro så fästa vid sin skatt, att det blev ingen bättring. De avskedade pastorn och satte honom inom lås och bom för sin välmenings skull.----

I församlingen var det en präst, som i sin predikan sade: "Den, som ger bort sin ende skortel eller sin enda ko skall hava hundra och tusendefallt igen." Då sade klockaren till sin gumma, att han skulle ge pastorn sin ko. "Vad tänker du på, pastorn har så många kor och vi har inte mer än en," sa hans gumma. Klockaren ledde sin ko till pastorn. Klockaren gick in till pastorn och sade: "Jag vill skänka pastorn min ko."-- "Tusen tack," sade pastorn. Klockaren band in kon i pastorns ladugård. Pastorn sade till sin fru, att hon skulle gå med i ladugården och se den vackra kon, "Jag tycker klockarens ko skall ha skällan, för den är större och vackrare än våra kor," sade frun. En vacker dag då pastorns kor släpptes ut gick klockarens ko hem och de andra följde efter skällkon. Då båsa-

en klockare
giver en pas-
tor sin enda
ko

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

17.

de klockaren in alla korna. Klockaren gick tillsin gumma och sade: "Nu har korna begynt komma i tiotal. Här kommer snart mer, gå nu och börja mjölka!" Pastorns kor kom inte hem på kvällen och man sökte i flera dar utan att finna korna. Så en vacker dag fick pastorn reda på att hans kor hade klockaren båsat in. Pastorn gick till klockaren och frågade med vad rätt han hade båsat in pastorns kor? "Det är mina kor," sade klockaren. "Pastorn svarar väl för det han har sagt på predikstolen." -- "Det gör jag," svarade pastorn. "På den tron gav jag bort min ko, ty den som gav bort sin enda ko, skulle få tusenfallt igen," sade klockaren. Pastorn bad grant, att han skulle få korna igen.

pastorn blir
av med sina
kor

4732

II. V I S O R.

En gammal vals.

På Kakelösa backe där bodde tu höns

Hönan hette Malin och tuppen hette Jöns

och hönan hette Malin och tuppen hette Jöns

'Se'n var det detsamma om och omigen.

Vals.

Där satt en svartå katt vid en enebuske ve väjen

där satt en svartå katt ve en enebuska ve väjen

Det sjungs 4 gånger så gick det ut sig med melodien, sen var
det till att börja om igen.

Det var en gumma, som hade en bra värphöna, som värpte
ett ägg var dag från Jesu inridning till den yttersta dommen.

III. Ordstäv.

"Nåväl," sa Erik i Bohult om hela världen ramlar så ramlar in-
te Erik i Bohult, när han gick och lade sig vid husväggen och

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

18.

4732

var lite sne och för gästringen så Magnus Persson Nybygden.

"Notabene," sa Sven i Kråktorps.

"Det vill jag se," sa Jan Möller.

En bonde sådde ärtor och sade: "Komma de så komma de inte,
komma de inte så komma de.

Vilket är rättast att säga? Fem och sju är elva eller fem och
sju äro elva?

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

19.

4732

IV. V I S O R.

En visa diktad och sjungen av en bonde, (Håkan i Dovary), för
70 år sedan på perongen i Vislanda, då han skulle resa till
Amerika.

Med upprört sinne och frifullt mod,
en till ett minne, som vänner god
En enkel visa jag lämna vill
Ber om ursäkt för mina fel.

Mitt namn och rykte är allom känt
bland de förtrykta det varit nämnt
Av lastarena föraktas jag
Men bland de trevna är alltid glad.

Min barndom liksom min ungdom
var min mandom med sina flydda år
I fosterlandet tillrygga gått
I mot och medgång jag ofta stått.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

20.

Min sena mandom och åldroms dag
på andra orter så ämnar jag
Att pröva lyckan på människors bud
Hvad förestår vet allena Gud.

Mitt allt jag lämnar uti Herrens hand
ty han är med mig i alla land.
Om han min resa göra lyckosam,
jag når med glädje en önskad hamn.

Med flit och allvar om Gud så vill
förläna hälsan och kraft därtill
med hoppfullt öga och idog hand
jag fattar fästet i främmande land.

Jag vill ej glömma min Gud i bön,
han som åt mödor ger härlig lön
med troget arbete i mitt kall
till slut av Herren välsignas skall.

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

22.

Jag skils från mina och från mitt hem

Men ej från Gud uti Himmelen

Jag städse honom uti hjärtat här

I alla sorger min tillflykt är.

Tre barn vid graven jag gråtit har

jag såg på båren båd mor och far

Men ingen smärta gått så i grund

uti mitt hjärta som denna stund.

Jag sörjer barnen som skilja sig

från jordens fader men blott en tid

ty himlafadren han skicka kan

att vi med glädje få se hvaran.

Ej något bättre jag önska vet

än ro och frid och lycksalighet

att Herrens vishet och kraft och ljus

må bliva lungt uti Edra hus.

Skriv endast på denna sida!

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

23.

Om Herren vill på min sida stå,
så kan jag lugnt emot målet gå
Han som bad vågorna stilla sig
han låter dem icke skada mig.

Det är en smärtande stund ändå
att skiljas från sina stackars små
Med vitrad barnhy och menlös skäl
Min lille Magni farväl, farväl.

Nu är jag färdig att resa fort
från släkt och vänner på okänd ort
allt gott er önskar utav min själ
Min kära maka farväl, farväl.

Jag får ej dröja min tid är kort
jag måste från Eder resa bort
Midagen randas från vestanfjell
Min broder Anders farväl, farväl.

Skriv endast på denna sida!

4732

Av dig Katrina min syster kär
mitt sista avsked jag nu begär
Bantåg signaler mig kallar hän
Cristina Lindahl farväl, farväl.

Min enkla visa jag slutar nu
med fast förtröstan uppå min Gud
att han som Israel bevarat har
Bevare mig och vart ut jag far.

Om ni vill veta vem visan gjort
så är jag redo från denna ort
Mitt namn är Håkan av farfars stam
och Samuel är min faders namn.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

24.

4732

Hjärtat klappar!

Hjärtat klappar i mitt bröst
lilla vän och söta tröst
Är jag från ditt hjärta skjuten
vill jag ensam dö.

Aldrig kan jag glömma dig
fast jag sviken är av dig
Ty ditt namn är redan skrivet
i mitt hjärta in.

När som andra roga sig
Ingenting förnöjer mig
Alla gröna lundar blekna
Då jag saknar dig.

Kommer du ej mer ihåg
Då du vid min sida låg
på min arm du lilla söta

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

25.

4732

Gud det endast såg.

Allt vad du och jag min vän
talte om den kärleken
varje kyss och famntag väckte
liv i vänskapen.

Hand i hand och bröst mot bröst
var då mig en livets tröst
Döden kunde endast skilja
oss ifrån varann.

Vägen mellan dig och mig
var mig så behaglig
varje gång jag sökte dig
Liksom den rosens stig.

Tiden mellan varje gång
var mig alltid dryg och lång

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

26.

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

27.

ingen kunde hjärtat hinna

Falskhet eller tvång.

Ofta kom det i min håg

När jag vid din sida låg

Skall jag nu min få skåda

I en annans famn.

Om dagen är du städs hos mig

Om natten drömmer jag om dig

Aldrig nämnes väl du trodde

Du skall svika mig.

Var ej långt ifrån den dag

Skåde och betänke jag

Att vi skulle överträda

Kärleksbudets lag.

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

28.

Men olyckligt har det hänt
Du ditt hjärta från mig vänt
Glädjekalken är nu tömder
Sorgen du inskränkt.

Men för allt vad jorden bär
Är jag endast av dig kär
Trohet skall mig aldrig tryta
Fast du trolös är.

Är nu bandet slitit af
Har din kärlek gått kvav
vill jag ej på flickor tänka
Förn jag läggs i grav.

Sök dig då en bättre vän
Som dig mer behaga kan
torde hända att jag finner
Trohet hos en ann.

Skriv endast på denna sida!

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

30.

Ingen är så skicklig
Att den ej förbryter sig
Sådant skulle man förlåta
Den som ångrar sig?

Om nu himmelens afsikt var
Oss förena till ett par
Fåfängt vore då att skilja
Dem Gud parat har.

Hjärtats lilla ljuva vän
Lik den förra kärleken
Lika klar som den har varit
Öppna sig igen.

Snart kan dagen komma opp
Klarare än solens lopp
Kärleken som ömt har slocknat
Åter slumrar opp.

Skriv endast på denna sida!

4732

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

31.

Slut mig då uti din famn

Skriv i hjärtat in mitt namn

Fiendernas avund tagen

Till förtret och skam.

Kärleken som varit ren

Blir en börda tung som sten

När man lämnats som en duva

ensam och allen.

Lycklig skall vår tid framgå

Rosen den skall växa på

vägen som vi vandra skola

Tills vi bliva grå.

Hasta ej uti ditt val

Tro ej falska människors tal

Kärleken är blind som döden.

Dygdens väg är smal.

Skriv endast på denna sida!